

PARAULA I VIDA

Enviats a proposar l'Evangelí

Es clou avui a Roma el Sínode dels Bisbes que ha estudiat el tema «La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». Els bisbes que hem tingut l'honor de participar en aquesta assemblea tornem ara a les nostres diòcesis. El Sínode, en una profunda sintonia amb el Papa, ha formulat unes propostes que, lliurades al Sant Pare, seran el tema d'un document seu a tota l'Església en forma d'una exhortació apostòlica. Així ha succeït amb les assemblees d'aquesta institució, com les dedicades a l'Eucaristia i a la Paraula de Déu.

Cada dia estic més convençut que la nostra primera missió en aquest temps de la història dels homes és proposar l'Evangelí de la vida i de la salvació que Déu anuncia i realitza enviant el seu Fill únic. Ell ha vingut perquè tinguem vida sobreabundant i ens envia perquè els homes i les dones tinguin aquesta vida i el món sigui salvat.

El Sínode que avui es clou ha estat format per 262 pares sinodals, el més nombrós dels que s'han celebrat

Ens cal ser ben conscients que la proposta de l'Evangelí ha de ser sobretot l'anunci de la persona de Jesucrist. En la seva primera encíclica, *Déu és amor*, Benet XVI ens diu que el fonament de la vida cristiana és «la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva». Certament, com deia el gran teòleg John Henry Newman, beatificat per Benet XVI, «la fe no és alguna cosa. La fe és Algú. La fe no és qualsevol algú. La fe és Jesucrist».

Pensant en la nostra estimada arxidiòcesi de Barcelona, durant el Sínode he recordat el gran nombre de cristians que s'esforcen per viure la fe i donar testimoni de Jesucrist i de l'Evangelí en la discreció i la confiança, a través de totes les situacions de la seva existència.

Hi he pensat, també, en tots aquells nombrosos creients d'altres religions amb els quals som cridats a viure i a conviure en la nostra societat cada cop més plural i globalitzada. Més encara, he tingut presents en la pregària, en l'esperit i en el cor tots els qui estan allunyats o privats de tota fe.

La nostra comunitat diocesana ha sentit molt vivament, els darrers anys, aquest imperatiu evangelitzador. Una pastoral missionera ha inspirat els diversos plans que hem preparat i aplicat entre tots. No ens desanitem davant les dificultats. La victòria que ha vençut el món és la resurrecció de Jesucrist.

Joan Pau II, des del primer moment del seu pontificat, va fer-nos una invitació, avui encara ben actual i ben necessària: «No tingueu por». Recordeu que són també les paraules dirigides per Jesús ressuscitat als seus apòstols. Paraules que avui ens dirigeix també a nosaltres.

El passat diumenge celebràvem la Jornada Missionera Mundial, el Domund. En el missatge fet públic per a aquesta ocasió, Benet XVI ens diu unes paraules que ens poden animar molt en aquests moments. Són aquestes: «Ens cal reprendre el mateix fervor apostòlic de les primeres comunitats cristianes, que, petites i indefenses, van ser capaces de difondre l'Evangelí a tot el món llavors conegut mitjançant el seu anunci i el seu testimoniatge.»

L'Esperit Sant acompanyarà els nostres esforços evangelitzadors en aquest Any de la Fe que acabem de començar i no ens mancarà la voluntat de construir unes comunitats eclesials que siguin més evangelitzades a l'interior i més evangelitzadores de cara al món d'avui per transmetre la fe cristiana.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Sant Bru arriba a la Sagrada Família

En una celebració de l'eucaristia que tingué lloc a la basílica de la Sagrada Família el dissabte 6 d'octubre, coincidint amb la festa de Sant Bru (1027-1101), fou beneïda i inaugurada l'estàtua d'aquest sant fundador de la Cartoixa, un orde religiós que té més de 800 anys d'història i ha estat molt present en les nostres terres. Presidí la missa Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, que concelebrà amb el prior de la Cartoixa, P. Manuel M. Mendoza, amb el viceprior, P. Canals, i amb altres sacerdots. La imatge de Sant Bru ha quedat situada a l'exterior de l'absis de la basílica, talment com ho volia Gaudí, que estimava molt la Cartoixa i el seu fundador. Gaudí visità la Cartoixa de Montalegre i s'inspirà en un xiprer que hi va veure per un xiprer en pedra a la façana del Naixement. L'escultura és obra de Montserrat Garcia Rius.

GLOSSA

Respondre amb un renovat entusiasme

Era l'últim dia de colònies i el noi llegia una i altra vegada la dedicatòria que li havia escrit el seu monitor al cançoner: «La llum de Jesús et guiarà sempre. Deixa que il·lumini el teu camí tota la vida!»

Som a l'Any de la Fe. El Sant Pare Benet XVI ens hi ha convocat en el context d'una nova evangelització: «[...] donar respostes adequades perquè tota l'Església es deixi regenerar per la força de l'Esperit i es presenti al món contemporani amb un impuls missioner capaç de promoure una nova evangelització». Mestres, professors, monitors, caps i catequistes estudien —d'altres ja ho tenen previst— com ho treballaran en les seves activitats, com ampliaran el seu camp d'acció perquè arribi a més persones. Un bon nombre d'infants, d'adolescents i de joves s'ha allunyat o potser no hi ha estat mai a prop de la fe, de Jesús, de l'experiència cristiana i de l'Església. El contacte amb un educador catòlic a l'escola pública, estudiar en una escola cristiana, participar en les activitats d'un club esportiu, d'un centre d'esplai o d'un agrupament escolta... pot ser el pont que els hi apropi, l'inici del camí que hi mena. Són moments privilegiats —en el nostre context cultural i històric— per respondre a aquesta crida de l'Església: anunciar Jesús —camí, veritat i vida— i fer possible la trobada amb Ell, que és el ma-

teix ahir, avui i demà. Fer aquest nou anunci amb nous mètodes, amb nous llenguatges i amb un renovat entusiasme.

És hora d'esmerçar esforços en la celebració de l'Any de la Fe, promovent accions que ajudin a descobrir aquest do, a enfortir o recuperar la pròpia identitat, personal i institucional, recuperant els propis valors i la confiança en l'acció de l'Esperit que actua en nosaltres, en les comunitats educatives esmentades i en l'Església.

El noi de la dedicatòria es va fer gran. Va ser monitor i és professor i pare de família. Aquell cançoner qui sap on para, però ell no ha oblidat mai les paraules del seu monitor. Els educadors cristians han d'evangelitzar amb el testimoni de la paraula i la vida i establir diàleg, escoltar i reflexionar. Revisar la seva pròpia inserció en la comunitat cristiana per formar-se, per viure, per celebrar la fe. És hora de testimoniar i predicar la bona nova una i altra vegada. Fer tot això, sense ignorar els greus problemes que vivim i les dificultats que ens envolten i viure-ho amb esperança. L'esperança que manifesta Maria, la bona mare, quan a Canà de Galilea vol respondre a la inquietud dels nuvis: «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2,1-5). I que la llum de Jesús converteixi en Any de la Fe aquest... i tots els de la nostra vida!

Enric Puig Jofra, SJ

ANY DE LA FE

Un any amb la mirada fixa en Jesucrist

«Durant aquest temps, tindrem la mirada fixa en Jesucrist, «que va iniciar i completa la nostra fe» (He 12,2): en ell troba el seu compliment tot afany i tot anhel del cor humà. L'alegria de l'amor, la resposta al drama del sofriment i del dolor, la força del perdó davant l'ofensa rebuda i la victòria de la vida davant el buit de la mort, tot té el seu compliment en el misteri de la seva Encarnació.»

(Benet XVI, *La porta de la fe*, n. 13)

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor:

«Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deïen: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que li ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi». Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi». Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo». Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida». El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada, i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci?» Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi». Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat». A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,7-9)

Así dice el Señor:

«Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por el mejor de los pueblos: proclamad, alabad y decid: El Señor ha salvado a su pueblo, al resto de Israel. Mirad que yo os traeré del país del norte, os congregaré de los confines de la tierra. Entre ellos hay ciegos y cojos, preñadas y paridas: una gran multitud retorna. Se marcharon llorando, los guiaré entre consuelos: los llevaré a torrentes de agua, por un camino llano en que no tropezarán. Será un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres. Cuando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla: / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 5,1-6)

Hermanos:

Todo sumo sacerdote, escogido entre los hombres, está puesto para presentar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, ya que él mismo está envuelto en debilidades. A causa de ellas, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor: Dios es quien llama, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy», o, como dice otro pasaje de la Escritura: «Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.»

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, el ciego Bartimeo, el hijo de Timeo, estaba sentado al borde del camino, pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí.» Muchos lo regañaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí.» Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo.» Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama.» Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que haga por ti?» El ciego le contestó: «Maestro, que pueda ver.» Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha curado.» Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

Jesús guareix un cec. Pintura de Luigi Filocamo, Museu d'Art Modern de la Ciutat del Vaticà

COMENTARI

La fe de Bartimeu

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17 ■ **dimarts**: Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21 ■ **dimecres**: Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30 □ **dijous**: Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a ■ **divendres**: *Leccionari «de difunts»*. Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 129 / 2Co 1,6-10 / Jn 14,1-6 ■ **dissabte** (□ Urgell): Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11 ■ **diumenge** vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Dt 6,2-6 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34.

La guarició del cec que, en l'esquema de Marc, clou la pujada de Jesús a Jerusalem no és un miracle qualsevol. De fet, Marc 1,1-12,44 està ple de miracles de Jesús (fins al punt que 2/3 parts d'aquests fragments són relats de gestos poderosos de Jesús). Però el darrer gest de Jesús que tanca la seva agosarada decisió d'anar a Jerusalem té una vivor, una funció i un significat molt rellevants. Vegem-ho.

El relat és d'una riquesa de dades i d'informacions molt superior al que caracteritza els relats de miracles. El lloc és ben definit: Jericó no és lluny de Jerusalem i la paràbola del bon samarità confirma que el camí de Jerusalem a Jericó és força utilitzat. D'una

altra banda i excepcionalment, se'ns dona el nom del guarit: Bartimeu. En tota la primera part de Marc, és només la segona vegada que s'esmenta el nom d'un dels protagonistes (cf. Jaire). Ara bé, el que resulta més cridaner és la persona de Bartimeu i la seva actuació. No s'està de preguntar la raó de l'aldarull del pas de Jesús i els seus seguidors. Un cop asabentat que és Jesús el que passa, el crida reiteradament, malgrat que li manen callar, amb un títol que, sense ser el millor, no deixa de proclamar popularment la dignitat messiànica de Jesús: «fill de David» (cf. Mc 12,35-37). Quan li diuen que Jesús el crida, llença el mantell ben lluny per apropar-se a Jesús. La resposta a la

pregunta de Jesús mostra la plena confiança que hi té.

Tot això fa que el relat se centri en Bartimeu. De fet la narració, com acabem de constatar, està feta del punt de vista del cec. Més encara, és un relat de la fe de Bartimeu que es tradueix que recobra la vista. La metàfora és clara. Al final del camí de Jesús a Jerusalem, trobem algú que es fia plenament de Jesús. La funció d'aquest relat és, doncs, la d'exemplificar la fe en Jesús. El contrast amb els deixebles, que no han acabat d'entendre Jesús, és palès. Bartimeu hi veu. Per això «el seguia camí enllà». El significat del fragment és que el seguiment és clarament la formulació de la fe.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

44. La resurrecció i la «imatge científica del món»

Podem nosaltres —sobretot com a persones modernes— donar crèdit a testimoniatges així? (els dels apòstols sobre la resurrecció de Jesucrist). El pensament *il·lustrat* diu que no. A Gerd Lüdemann, per exemple, li sembla evident que, a conseqüència del «canvi de la imatge científica del món... les idees tradicionals sobre la resurrecció de Jesús» hagin de ser «considerades superades». Però aleshores què significa exactament «la imatge científica del món»? Fins on arriba la seva normativitat? Hartmut Gese, en la seva important aportació *Die Frage des Weltbildes (La qüestió de la imatge del món)*, a la qual voldria aquí remetre, ha descrit acuradament els límits de tal normativitat.

Naturalment, no pot haver-hi cap contrast amb el que constitueix una clara dada científica. En els testimoniatges sobre la resurrecció, certament, es parla de quelcom que no pertany al món de la nostra experiència. Es parla de quelcom nou, de quelcom fins aquell moment únic —es parla d'una nova dimensió de la realitat que es manifesta. No es discuteix pas la realitat existent.

Més aviat ens ve dit: existeix una dimensió ulterior respecte a aquelles que fins ara coneixem. Això està per ventura

en contrast amb la ciència? Pot verament existir només allò que ha existit sempre? No pot existir la cosa inesperada, inimaginable, la cosa nova? Si Déu existeix, no pot ell crear també una dimensió nova de la realitat humana, de la realitat en general? No està, en el fons, la creació esperant aquesta darrera i més alta *mutació*, aquest definitiu salt de qualitat? No espera per ventura la unificació del finit amb l'infinit, la unificació entre l'home i Déu, la superació de la mort?

Els inicis de les novetats són petits, quasi invisibles —poden ser ignorats. El Senyor mateix va dir que el *regne del cel*, en aquest món, és com un gra de mostassa, la més petita de totes les llavors (cf. *Mt 13,31s* i paral·lels). Però du en si les potencialitats infinites de Déu. La resurrecció de Jesús, des del punt de vista de la història del món, és poc vistosa, és la llavor més petita de la història. I la llavor petita és la cosa verament gran. Per això aquells testimonis, amb un coratge absolutament nou, es van presentar davant del món per testimoniar: Crist de debò ha ressuscitat. Ell és el Vivent. A ell ens confiem i sabem que estem en el bon camí. Amb Tomàs, fiquem les nostres mans en el seu costat i professem: «Senyor meu i Déu meu!» (*Jn 20,28*).

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EVANGELIZAR

¿Qué es el primer anuncio?

Entendemos por *primer anuncio* la acción pastoral que intenta proponer el corazón del Evangelio —Jesucristo resucitado, restablecedor de nuestro vínculo de amor con el Padre— al corazón de todas aquellas personas que quieran escuchar. Dicho con un poco más de amplitud: con la expresión *primer anuncio* se designan unas *actividades pastorales específicas*, ya sean espontáneas u organizadas, llevadas a cabo por individuos o por equipos, con la finalidad de proponer el mensaje nuclear del Evangelio a quienes no conocen a Jesucristo, a quienes habiéndole conocido se alejaron de él y a quienes creyendo que ya le conocen suficientemente viven una fe cristiana rutinaria, con la intención de suscitar en ellos un interés por Jesucristo que pueda llevar a una primera adhesión o una revitalización de la fe en él.

Es constitutivo del *primer anuncio* conectar ante todo con alguna experiencia antropológica fundamental del destinatario que ejerza de punto de inserción para la propuesta de Jesucristo como Salvador. Nos desmarcamos así de las versiones rápidas y callejeras y abogamos en principio por un anuncio en contexto de diálogo.

El *primer anuncio* como dispositivo eclesial amplio demanda una teología y una pastoral de *continuidad*, en el sentido de que la propuesta cristiana busca el terreno antropológico para entablar, con él, el diálogo evangelizador. Dicho en el lenguaje de Maurice Blondel (1861-1949) —el pionero de esta propuesta de continuidad—, se trata de activar al máximo propuestas evangelizadoras que inviten a nuestros contemporáneos a abrirse a la Trascendencia por fidelidad al dinamismo más genuino de la propia immanencia, que reclama una plenitud que ella misma no puede autodonarse. Se trata de mostrar desde el interior de las experiencias antropológicas fundamentales, cómo estas apuntan a una realización en plenitud que sólo se obtendrá como don gratuito (teología de Rahner, Von Balthasar, De Lubac...).

Del *primer anuncio* como práctica evangelizadora concreta se tratará en el próximo artículo.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

ENTREVISTA

JOSEP M. ESQUIROL

Pensament i creativitat

La Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) i La Salle —a través de la Fundació Ètica Tecnologia Societat— han posat en marxa un màster (i també un postgrau) en *Pensament i creativitat per al món tecnològic i empresarial*. La finalitat d'aquest curs és que les persones de formació científica o tècnica tinguin l'oportunitat de desenvolupar la seva capacitat reflexiva i creativa mitjançant una introducció al pensament contemporani. «A través del coneixement de punts neuràlgics de la filosofia, la literatura i l'art, s'aconsegueixen una millor utilització del llenguatge, més idees i potència imaginativa per dissenyar noves pràctiques i nous productes, així com més base per resoldre conflictes i dirigir equips», apunta el coordinador del màster, el filòsof i escriptor Dr. Josep M. Esquirol (www.tecnoetica.org).

Hi ha manca de reflexió a la societat actual?

Sí, sens dubte. Vivim en un context que promou massa la distracció i el consum, i més aviat poc el recolliment i la reflexió. Paradoxalment, quan de vegades la gent vol anar en aquesta segona direcció, es troba aclaparada per una allau de propostes molt banals d'autoajuda i també de llibres i programes que, sota l'aparença de divulgació científica, són esbiaixats i enganyosos.

En el curs feu una introducció al pensament contemporani...

De la mateixa manera que s'aprèn música escoltant els grans compositors i teatre veient les obres dels grans dramaturgs... s'aprèn a pensar llegint els grans pensadors. Quan un bon professor t'ensenya a llegir-los, es descobreix un món, i el gaudi és enorme. En fer això, l'objectiu principal no és adquirir cultura, sinó entendre'ns millor i aprofundir en les grans qüestions de l'existència humana.

I, pel que fa a la religió, expliqueu també el que cal saber com a cultura general i necessària?

La religió i la filosofia (el pensament) parteixen del mateix punt: de la necessitat de trobar un sentit a la vida. Culturalment, tots nosaltres som fruit de la persistent tensió entre l'essència del cristianisme (àgape) i l'essència de la filosofia (pregunta). Endemés, crec que, en el fons, el cristianisme és l'única *religió filosòfica*. Això potser sona una mica estrany, però és perfectament raonable.

Òscar Bardaji i Martin

Alzheimer y amor

Marcelino, 78 años. Es extremeño. Su esposa padece Alzheimer profundo. Fue premio al «Mejor Cuidador». Vive sólo para cuidarla, sonreírle, acariciarle el rostro, darle un beso y adivinar alguna respuesta. Afirma: «Estoy enamorado de ella. Mientras pueda no irá a ninguna residencia. Estará en su casa.»

Juan tiene a su esposa enferma de Alzheimer en una residencia. Todos los días va a darle el desayuno, la comida y la cena. Pasa largas horas con ella. Algunos le dicen: «¿Porqué pasas tanto tiempo junto a ella, si no te conoce?». Responde:

—«Sí. Ella no sabe quién soy. Yo si sé, muy bien, quién es ella, a quien he amado tanto y que es la madre de mis hijos.»

—El verdadero amor, no se reduce a lo sentimental, a lo físico, a las horas buenas y felices vividas juntos...

—El verdadero amor se demuestra, especialmente, en los momentos difíciles, en la enfermedad, en la aceptación del otro tal cual es hoy, recordando lo que fue durante toda su vida.

—Paul Claudel afirmaba: «La señal de que amamos a alguien es que le damos todo lo mejor que hay en nosotros.»

—Georges Bernanos sostenía: «Si queréis amar de veras, no os pongáis, no estéis lejos... del Amor.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

28. † Diumenge XXX de durant l'any. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, eremita; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. Dilluns. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. Dimarts. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. Dimecres. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de

Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. † Dijous. Tots sants.

2. Divendres. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. Dissabte. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermenegol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). Els innumerables màrtirs de Saragossa; santa Silvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

INTENCIONS DEL SANT PARE (novembre)

General: Que els bisbes, sacerdots i tots els ministres de l'evangeli donin un testimoniatge valent de fidelitat al Senyor crucificat i ressuscitat.

Missional: Que l'Església peregrina a la terra resplendeixi com a llum de les nacions.

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

La relíquia de Don Bosco a casa nostra.

Dilluns 5 de novembre, recepció de la relíquia i Eucaristia al santuari de Maria Auxiliadora (pg. Sant Joan Bosco, 70), presidida per Mons. Sebastià Taltavull. Dissabte 10, trasllat de la relíquia a la Pquia. de St. Joan Bosco (pl. Ferran Reyes, 2), Eucaristia presidida pel P. Àngel Asumendi i vigília de pregària. Diumenge 11, trasllat de la relíquia al Temple del Tibidabo i Eucaristia presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. Trasllet de la relíquia a Martí Codolar i comiat.

Cementiris de Barcelona informa que el proper dia 1 de novembre, festivitat de Tots els Sants, se celebrarà una missa a les capelles dels següents cementiris pels difunts que hi reposen: Sants (11 h), Sarrà (12 h), Les Corts (12 h), Sant Andreu (13 h) i Poblenou (13 h).

ISCREB (Institut Superior de Ciències Religioses). Acte acadèmic inaugural del curs 2012-13 a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231), dilluns 5 de novembre (19 h). Pronunciarà la lliçó inaugural el Dr. Carles Torner sobre el tema: «Poetes catalans en diàleg amb Déu.»

Veus per a una nova evangelització. Concert de presentació del CD *Veus per a una nova evangelització*, amb diversos cantautors i intèrprets catalans cristians (Toni Torrelles, Gna. Glenda, Jaume Palau —Kairoi—, Xavier Morlans, Marc Vilarassau i altres). Divendres 9 de novembre (21 h), a la basílica de Santa Maria del Pi.

Instituto Secular Magdalena Aulina. Cerimònia d'obertura de l'Any Jubilar en commemoració del 50è aniversari de l'aprovació de l'obra de Magdalena Aulina com Institut Secular. Dissabte 3 de novembre (17 h), (pg. Torres i Bages, 15. T. 932 039 083).

Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes. Inauguració del curs 2012-2013, dimarts 6 de novembre (19 h): «El Concili Vaticà II: pensant en el present», amb Mn. Josep Hortet i Gausachs, rector de la Pquia. de la Mare de Déu de Port (c/ Rivadeneyra 6, 3r, t. 933 174 858, a/e: cep@cepastorals.cat).

Els dilluns dels drets humans. «Com aturar la violació dels drets humans a Síria?» Dia 5 de novembre (19 h) a Cristianisme i Justícia (c/ Llúria, 13).

Creixement espiritual. Seminari sobre la integració del sofriment a la llum de Jesús a partir de l'Evangeli i la Gestalt, amb Joan

Reestructuració de les zones pastorals de l'Arquebisbat

Mn. Joan Cuadrench Mn. Lluís Ramis

El Consell Episcopal ha considerat la conveniència de modificar les demarcacions de les zones pastorals 1 i 2 de Barcelona, per la seva gran extensió territorial, i per això s'han creat dues zones pastorals noves. La proposta es va presentar i estudiar en el Consell Presbiteral, en el Consell Pastoral Diocesà i també en la reunió dels arxiprestos de l'arxidiòcesi, i va obtenir el parer favorable.

Per tant, es reestructuren les zones pastorals i es nomenen dos nous vicaris episcopals per a les dues zones noves, que són Mn. Joan Cuadrench i Mn. Lluís Ramis. Els vicaris episcopals que ho eren fins ara continuen en el seu càrrec.

Els actuals sis vicaris episcopals són:

- Mn. Joan Galtés, vicari episcopal de la zona pastoral 1
- Mn. Jesús Sanz, vicari episcopal de la zona pastoral 2
- Mn. Joan Cuadrench, vicari episcopal de la zona pastoral 3
- Mn. Lluís Ramis, vicari episcopal de la zona pastoral 4
- Mn. Salvador Bacardit, vicari episcopal de la zona pastoral 5
- Mn. Segimon Garcia, vicari episcopal de la zona pastoral 6

«Desitjo que aquesta reestructuració —escriu el cardenal en una carta del dia 1 d'octubre— afavoreixi el treball pastoral que realitzen les zones pastorals i alleugereixi el treball dels vicaris episcopals d'aquelles zones reestructurades per ser massa extenses. Agraïxo als vicaris episcopals de l'arxidiòcesi el seu servei i la col·laboració i la participació de tots en el treball que estem realitzant per tal de complir la missió que el Senyor ha confiat a la seva Església.»

M. Bovet. Dilluns 5, 12, 19 i 26 de novembre i 3 i 10 de desembre (18-20 h) al c/ Rivadeneyra 6, 3r, t. 933 174 858, a/e: cep@cepastorals.cat).

«Rellegir el Vaticà II». Dimarts 30 d'octubre, 6, 13 i 20 de novembre, 4 i 11 de desembre (19.30 h), amb José I. González Faus. A Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13).

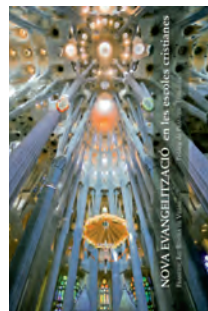
TROBADES

Immersió ignasiana a Manresa. Copsar l'ànima d'Ignasi, la seva vigoria creativa... endinsant-nos en els principals llocs sants de la Manresa ignasiana. Del 17 al 18 de novembre (places limitades). Acompanyen: Pere Borràs, SJ, Ricard Dastis i Anna de Montserrat. Informació i inscripcions: repcio@covamanresa.cat, t. 938 720 422.

Escola de Pares «Lluís Armengol». Cap de setmana del 23 de novembre al vespre fins al 25 a les 5 de la tarda, puntualment, a la Cova de Sant Ignasi de Manresa, dedicat a la parella. En un clima de tranquil·litat es podrà reflexionar sobre els temes quotidians que afecten la relació de parella. Seguint la metodologia del P. Lluís Ar-

mengol i conduït per un grup de matrimonis. Inscripció: jornadesclot@gmail.com o t. 933 403 555.

LLIBRES

Nova evangelització en les escoles cristianes, del P. Francesc Riu. Una bella foto de la nau central de la Sagrada Família —icona de la nova evangelització— il·lustra la portada d'aquest llibre del salesià P. Riu, que

coneix a fons la realitat de les escoles cristianes a Catalunya. En cinc capítols i un annex, el llibre ens ofereix una aportació decisiva per comprendre allò que ha estat l'escola cristiana en el nostre país en l'últim mig segle i per afrontar amb creativitat els desafiaments del futur. Llibre editat per Edebé, Barcelona 2012, 174 pàgines. L'annex presenta un esquema de *projecte educatiu* d'una escola cristiana perquè aquesta escola pugui fer-ne un instrument

valuós de nova evangelització. El pròleg del llibre és del Dr. Francesc Torralba.

IN MEMORIAM

Mn. Antoni Devesa Coll.

Prevere de la diòcesi de Girona al servei de l'arxidiòcesi de Barcelona, morí en la pau de Crist als 81 anys, el dia 17 d'octubre passat. Nascut a Salt l'any 1931, va ser rector de Massanes i d'Aiguaviva i col·laborador de la Secretaria General del bisbat de Girona. Allí inicià la col·laboració amb Mons. Narcís Jubany. Quan aquest fou nomenat arquebisbe de Barcelona, Mn. Devesa l'acompanyà com a secretaria personal i capellà familiar durant 24 anys. Des del 1997 al 2012 ha estat generosament al servei dels malalts i dels professionals de l'hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

BREUS

Un curs marcat pel Concili Vaticà II. Amb la presència de tots els bisbes de les diòcesis catalanes, el dia 4 d'octubre es va inaugurar el nou curs a les facultats de Filosofia i Teologia de Catalunya. Després de ser presentades les memòries del curs 2011-2012, va tenir lloc la lliçó inaugural del curs, que impartí el Dr. Manuel Claret i Nonell, professor de la FTC, titulada «El Magisteri de l'Església sobre el matrimoni i la família. Situació i reptes actuals». Després de la lliçó inaugural, el vicedegà de la FTC, Dr. Joan Planellas, va presentar la prolusió «Commemoració del cinquantenari de l'inici del Concili Vaticà II (1962-1965)», destacant la importància que les dues facultats eclesiàstiques donaran a l'aniversari del Concili.

PALABRA Y VIDA

Enviados a proponer el Evangelio

Se cierra hoy el Sínodo de los obispos que ha estudiado el tema «La nueva evangelización para la transmisión de la fe cristiana». Los obispos que hemos tenido el honor de participar en esta asamblea retornamos ahora a nuestras diócesis. El Sínodo, en profunda sintonía con el Papa, ha formulado unas propuestas que, entregadas al Santo Padre, serán el tema de un documento suyo a toda la Iglesia en forma de una exhortación apostólica. Así ha sucedido con las asambleas de esta institución, como las dedicadas a la Eucaristía y a la Palabra de Dios.

Cada día estoy más convencido de que nuestra primera misión en este tiempo de la historia de los hombres es proponer el Evangelio de la vida y de la salvación que Dios anuncia y realiza enviando a su Hijo único. Él ha venido para que tengamos vida sobreabundante y nos envíe para que los hombres y las mujeres tengan esta vida y el mundo sea salvado.

Hemos de ser muy conscientes de que la propuesta del Evangelio ha de ser sobre todo el anuncio de la persona de Jesucristo. En su primera encíclica, *Dios es amor*, Benedicto XVI nos dice que el fundamento de la vida cristiana es «el encuentro con un acontecimiento, con una

Persona, que da un nuevo horizonte a la vida y, con esto, una orientación decisiva». Ciertamente, como decía el gran teólogo John Henry Newman, beatificado por Benedicto XVI, «la fe no es alguna cosa. La fe es Alguien. Y la fe no es cualquier alguien. La fe es Jesucristo».

Pensando en nuestra estimada archidiócesis de Barcelona, durante el Sínodo he recordado el gran número de cristianos que se esfuerzan por vivir la fe y dar testimonio de Jesucristo y del Evangelio en la discreción y la confianza, a través de todas las situaciones de su existencia.

Y he pensado también en todos aquellos numerosos creyentes de otras religiones, con los cuales estamos llamados a vivir y a convivir en nuestra sociedad cada vez más plural y globalizada. Más aún, he tenido presentes en la plegaria, en el espíritu y en el corazón a quienes están alejados o privados de toda fe.

Nuestra comunidad diocesana ha sentido muy vivamente, en estos últimos años, este imperativo evangelizador. Una pastoral misionera ha inspirado los diversos planes que hemos preparado y aplicado entre todos. No nos desanimemos ante las dificultades. La victoria que ha vencido al mundo es la resurrección de Jesucristo.

Juan Pablo II, desde el primer momento de su pontificado, nos hizo una invitación, todavía hoy muy actual y necesaria: «No tengáis miedo». Recordad que son también las palabras dirigidas por Jesús resucitado a sus apóstoles. Palabras que hoy nos dirige también a nosotros.

El pasado domingo celebrábamos la Jornada Misionera Mundial, el Domund. En el mensaje hecho público para esta ocasión, Benedicto XVI nos dice unas palabras que nos pueden animar mucho en estos momentos. Son estas: «Hemos de revivir el mismo fervor apostólico de las primeras comunidades cristianas, que, pequeñas e indefensas, fueron capaces de difundir el Evangelio en todo el mundo entonces conocido mediante su anuncio y su testimonio.»

El Espíritu Santo acompañará nuestros esfuerzos evangelizadores en este Año de la Fe que acabamos de comenzar y no nos faltará la voluntad de construir unas comunidades eclesiales que sean cada día más evangelizadas en su interior y más evangelizadoras ante el mundo de hoy para transmitir la fe cristiana.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona